

Arrest

nr. 232 115 van 31 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. GUEDENS
Pastoor Frederickxstraat 22
3560 LUMMEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 15 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 8 oktober 2019 (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GUEDENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VAN BEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de vijfde aanvraag die verzoeker indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van zijn vader, die de Belgische nationaliteit heeft. Ze luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.04.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de vijfde keer gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, zijnde A.S., in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...) voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt over het recht van bewaring beschikt.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten, die mogelijks betrekking hebben op het ten laste zijn van in het land van herkomst, worden voorgelegd:

- Affidavits dd. 29.04.2019 vanwege de ouders van betrokkene waarin zij verklaren dat betrokkene in India heeft gewoond, momenteel woonachtig is in België en dat hij vrijgezel is.

- Affidavit dd. 29.04.2019 vanwege de referentiepersoon waaruit onder meer zou moeten blijken dat betrokkene geen roerende noch onroerende goederen bezit in India. Echter, de informatie die in dit document is opgenomen is louter gebaseerd op de eigen verklaringen van de referentiepersoon en spruit dus niet voort uit een objectieve bron en is in geen geval afkomstig van de Indiase autoriteiten. Betrokkene heeft geen officieel document van de Indiase autoriteiten voorgelegd dat hij er onvermogen zou zijn.

- Verscheidene rekeninguittreksels dd. 15.04.2019, 17.06.2019, 4.07.2019, waaruit blijkt dat de referentiepersoon vier maal een geldbedrag heeft gestort aan betrokkene. Echter, slechts vier geldstortingen zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene nog steeds financieel ten laste is van de referentiepersoon. In de vorige bijlagen 20 blijkt tevens dat er slechts geldstortingen zijn gebeurd tussen 2013 en 2015 vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. Er worden geen bewijzen voorgelegd van financiële steun tussen 2016 en 2018.

- Loonfiches VZW B. april – juni 2019 op naam van de referentiepersoon met bijhorende arbeidsovereenkomsten dd. 3.09.2018 en 31.10.2018

- Attest OCMW Tienen dd. 18.06.2019 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Er wordt geen attest voorgelegd van de referentiepersoon

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er kan niet gesteld worden dat er reeds van in India een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, genomen uit de schending van de artikelen 40ter, §2 en 40bis, §2, eerste lid, 3° en 60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting blijkt dat hij ook de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

2.2.2. In het eerste middelonderdeel geeft verzoeker de geschonden geachte bepalingen weer, en betoogt dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeker, vermits hij ouder is dan 21 jaar, moet aantonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Het criterium "ten laste zijn van" is slechts één van de mogelijkheden die de wetgever in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet heeft voorzien; ook bloedverwanten die zich bij de referentiepersoon voegen of hem begeleiden komen volgens deze bepaling in aanmerking om als familielid van een burger van de Unie te worden beschouwd. De verwerende partij heeft dus een foutieve toepassing gemaakt van de criteria voorzien in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet en om die reden ten onrechte het recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 40ter, §2, 1° van dezelfde wet geweigerd.

Artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van dezelfde wet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit de samenlezing van deze bepaling blijkt dat een vreemdeling, descendent van een Belg, die de gezinshereniging wenst met zijn Belgische ascendent, deze moet begeleiden of zich bij hem moet voegen enerzijds, en ofwel beneden de 21 jaar moet zijn ofwel moet aantonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon anderzijds. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij, door in casu te vereisen dat hij aantoont dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, de wet verkeerd heeft toegepast of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.3. In het tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat de verwerende partij een extra voorwaarde toevoegt aan het criterium “persoon ten laste” en dat zij daardoor artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker betoogt dat uit de diverse aanvragen die hij in het verleden reeds heeft ingediend blijkt dat hij reeds lange tijd in België bij zijn vader verblijft en dat hij niet over enige vorm van inkomsten beschikt omdat hij, zolang hij geen machtiging tot verblijf heeft ontvangen, niet in aanmerking komt voor een regelmatige tewerkstelling op de arbeidsmarkt. Hij heeft louter volledigheidshalve een attest van het OCMW voorgelegd bij zijn aanvraag, teneinde aan te tonen dat hij geen inkomen heeft. Verder heeft hij ook verschillende rekeninguittreksels voorgelegd waaruit blijkt dat zijn vader hem maandelijks tussen de 200 en 250 euro leefgeld overmaakt. Bovendien betaalt zijn vader, als enige kostwinner van het gezin, de huur, de energiekosten, en de kosten van voeding en levensonderhoud. Derhalve kan niet worden voorgehouden dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn vader, zo stelt verzoeker nog. Door te stellen dat verzoeker zou moeten aantonen dat hij in het land van herkomst ten laste is geweest van zijn vader, voegt de verwerende partij een bijkomende voorwaarde toe aan de wet.

Verzoeker stelt nog dat de verwerende partij erkent dat zij bewijzen heeft ontvangen van geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoeker van 2013 en 2015, en dat geen bewijzen werden voorgelegd van financiële steun tussen 2016 en 2018 omdat verzoeker zich in die periode reeds bij zijn vader had gevoegd. Verzoeker heeft het huurcontract voorgelegd in verband met de huurwoning in Tienen, afgesloten op 1 juli 2017 en met zijn naam expliciet vermeld als medehuurder, zodat het onlogisch en onmogelijk zou zijn om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst nog gelden zou hebben ontvangen van zijn vader in 2017.

2.2.4. In het derde middel leidt verzoeker uit dezelfde vermeende tekortkomingen een schending af van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Het tweede en derde middelonderdeel worden samen onderzocht.

Wat betreft het ‘ten laste zijn’ van de Belgische referentiepersoon benadrukt de Raad dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid

discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing allereerst verduidelijkt dat de vereiste van het “ten laste zijn” inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Zij bespreekt de verschillende voorgelegde documenten en komt tot de conclusie dat dit niet afdoende blijkt, nu hij noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

De Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hem voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “ten laste zijn” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “begeleiden van” of het “zich bijvoegen bij” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij erkent dat ze bewijzen heeft ontvangen van geldstortingen van de referentiepersoon van 2013 en 2015, moet erop worden gewezen dat indien een derdelander in zijn land van herkomst in een verder verleden mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon, maar dit niet langer het geval is in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog is te beschouwen als “ten laste” van de referentiepersoon. Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste” zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan zijn komst naar België. Aangezien verzoeker een eerste aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn vader indiende op 10 januari 2017, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de geldstortingen tussen 2013 en 2015 niet te aanvaarden als afdoende bewijs van het ten laste zijn in de voormelde zin. Zelfs in de optiek dat verzoeker in 2017 reeds in België was, en hij dus geen bewijzen kon voorleggen aangaande het jaar 2018, werden ook geen bewijzen voorgelegd aangaande het jaar 2016, zijnde het jaar voor verzoekers komst naar België.

2.2.6. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn

geweest van zijn vader van in het land van herkomst en voorafgaand aan zijn aanvraag tot gezinshereniging. Evenmin toont hij aan dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd. Geen van de drie onderdelen van het enig middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS